

Titlu original (eng.): Olivia's dark secret

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
WALLACE, JEANNE

Bucurie în doi / Jeanne Wallace

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 978-606-736-364-7

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

JEANNE WALLACE

Bucurie în doi

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ILEANA DINU

Editora și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,

*vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"*

1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol
1094	Isabelle Marais	-Mai mult decât iubiri
1095	Teresa Dawson	-Bărbatul renegat
1096	Caroline Adams	-Învăluită în întuneric
1097	Judith Smith	-Acuzat de crimă
1098	Yvonne Whittal	-Pe urmele unei legende
1099	Patty Copeland	-Căsătorie de conveniență
1100	Marina Thomas	-Croaziera uitării
1101	Amy Marie Sandrin	-Sărut în zăpadă
1102	Claire Valery	-Întâlnire neașteptată
1103	Valerie Duhamel	-Valea opalelor
1104	Nicole Brooks	-Adiere de vară
1105	Madeline Harper	-Drumul spre Zaphir
1106	Charlotte Sparks	-Comoara pierdută a olandezului

Capitolul 1

Tânăra care pornise în acea zi frumoasă spre Rotheringham nu avea habar că trecătorii întorceau capul după ea. Olivia Darcy ar fi fost surprinsă, pentru că nu se considera o frumusețe. Era conștientă că figura ei nu putea fi considerată frumoasă în adevăratul sens al cuvântului, însă în puținele momente de sinceritate, Olivia admitea că are ochi frumoși, verzi cu irizații aurii, gene lungi, negre. Părul castaniu, lung și foarte bogat, putea să-l aranjeze cu ușurință, dar nu putea spune același lucru despre nasul cârn și ceea ce era mai rău pistriuat și despre gura cu buze prea pline, generoase.

Poate tocmai această gură cu buze pline și zâmbetul ei cald făcea să se întoarcă multe capete. Avea pasul vioi al unei tinere care se bucura de soarele dimineții, părand lipsită de orice griji. Cu toate că în cei douăzeci și cinci de ani ai ei viața Oliviei fusese umbrită de griji, uneori chiar de probleme dureroase, le

abordase cu optimism, ceea ce o ajutase să lupte, de bun-simt și o doză apreciable de umor.

Olivia se îndrepta în această dimineață de luni spre agenția Turnbull și Shawcross, una din cele mai respectate din domeniul angajărilor. Ca întotdeauna când încheia o slujbă și începea s-o caute pe următoarea, optimismul ei intra în funcțiune adăugându-i culoare în obraji și făcându-i pașii mai sprinteni.

Deschizând cu încredere ușa grea a agenției, Olivia spera ca la recepție să se afle doamna Shawcross, nu *miss* Turnbull.

Doamna Shawcross era scundă, durdulie, veselă și uneori Olivia începea să-i povestească cele mai hazlii întâmplări care i se petrecuseră, adăugând de la ea detalii picante pentru a obține efectul scontat, știind cât erau de apreciate povestirile ei.

Miss Turnbull îi amintea însă de fosta dirigintă cu care avusese de furcă în anii de școală. Ca și *miss* Turnbull, aceasta răsuflase ușurată când Olivia Darcy terminase clasa la care preda ea.

De aceea, este de înțeles că Oliviei i s-au cam înecat corăbiile când văzu chipul lipsit de expresie al lui *miss* Turnbull la biroul de la recepție.

– Bună dimineata, *miss* Turnbull, spuse Olivia hotărâtă să nu se lase intimidată, afișând obișnuitul ei zâmbet vesel.

– Hmm, bună dimineata, *miss* Darcy.

Răspunsul i se păru acceptabil, dat fiind contextul în care se aflau, dar din tonul femeii Olivia putea deduce un exasperat "iar te-ai întors!"

– Ce zi frumoasă! Aveți ceva ce mi s-ar potrivi?

Miss Turnbull, care cu câteva minute înainte de sosirea ei începuse să treacă în revistă fișele solicitanților, se opri și o privi peste ramele ochelarilor.

– Dar... pentru ce vă considerați potrivită, *miss* Darcy?

– Pentru orice disponibilitate dacă există ceva, *miss* Turnbull, răspunse Olivia.

– Nu, nu este nimic disponibil, veni răspunsul sec al funcționarei.

Olivia își spuse că era mai bine să tacă și să așteptă liniștită ca *miss* Turnbull, cu mâinile sale descărnate, dar cu o manichiură impecabilă, să răsfoiască fișele.

După ce trecu de patru – cinci ori prin această procedură, *miss* Turnbull o anunță:

– Ar fi ceva, dacă ați cunoaște stenodactilografia.

Olivia simți că se întoarce în timp alături de fosta ei dirigintă.

Și aceea îi comunicase pe același ton că: "tatăl tău ar face bine să te lase la noi o perioadă rezonabilă. Poate atunci am reuși să te aducem pe drumul cel bun..."

Simțindu-se nevoită să se justifice, cum încercase să găsească justificări și tatălui ei în trecut, Olivia zise cu fermitate:

– Domnul Longman a fost mulțumit de munca mea, chiar dacă nu cunoșteam stenodactilografia. Munca mea s-a încheiat odată cu lucrul la manuscris. Și ce manuscris! Ar trebui să-l citiți... sau mai bine, nu. De fapt, n-aș vrea să lucrez ca dactilografă, mă pot descurca indiferent de domeniu.

Fișele fură din nou consultate una câte una, apoi, după ce

măna lui *miss* Turnbull șovăi o clipă, scoase o fișă și o privi îngândurată.

– La loc, *miss* Darcy, spuse *miss* Turnbull retrăgându-se în biroul vecin. Olivia știa din experiență că se dusesse să discute cu doamna Shawcross, care trebuia să-și dea avizul.

Se strădui să audă ce vorbeau. Vedeă prin geamul ușii silueta lui *miss* Turnbull și o văzu cum ridică receptorul telefonului. *Miss* Turnbull este o femeie eficientă, își spuse Olivia așezându-se să aștepte verdictul.

Miss Turnbull îi găsisse mai multe slujbe în ultimul an, dar din păcate niciuna nu devenise permanentă.

Nu e de mirare că i se lasă trăsăturile când mă vede că vin să-i solicit o slujbă, se gândi Olivia. Se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii. Ce mi-ar trebui, își spuse, este o slujbă bună la un antreprenor bogat, care să se îndrăgostească de mine și să mă ducă în Bahamas în luna de miere. Dădu frâu liber imaginației, dar renunță curând pentru că nu putea să-și imagineze un chip adecvat pentru acel antreprenor. Pe măsură ce îmbătrânesc, recunosc eu, devin mai selectivă.

– Cressida House, Millbrook Road.

Vocea lui *miss* Turnbull o făcu să tresară. Deschise ochii imediat și se apropie de biroul acesteia.

– Este undeva pe London Road, la Castle End, continuă femeia. Cunoști zona, *miss* Darcy?

Din chipul nedumerit al Oliviei, înțelese că n-o știa.

– Nu, dar o găsesc eu. Despre ce este vorba, mai exact?

Miss Turnbull se încrunță.

– Caută o dactilografă. Nu ești ce doresc ei, dar doamna Shawcross pare să creadă că te poți prezenta pentru o probă. Ca de obicei, ți se va returna taxa dacă nu obții slujba, sau ne vom strădui să-ți găsim alta. Mai am o alternativă, dacă nu vei fi angajată aici. Și nu ți se cere dactilografie. Primăria caută un asistent la cantină, dar...

– *Miss* Turnbull, v-am spus că n-am pierdut slujba la Peterson pentru că n-am făcut față, protestă Olivia. N-a fost vina mea că domnul Peterson nu-și putea ține mâinile acasă!

Olivia își aminti nu fără satisfacție scena în care spaghetele bologneze din farfuria ei au aterizat în poala domnului Peterson! Nici măcar *miss* Turnbull nu se putu abține să nu zâmbească.

– A fost un incident nefericit. Uite, *miss*, aici ai adresa, iar numele este Raynor.

– Vă mulțumesc, *miss* Turnbull. Vă telefonez dacă obțin slujba.

– Te rog, *miss* Darcy. O zi bună!

Abia când ajunse afară se întrebă Olivia din ce motiv *miss* Turnbull n-o considera potrivită. Ezită un moment, apoi puse cartea de vizită în poșetă, repetându-și că se considera o dactilografă bună.

Sărind din autobuz la Rotheringham Castle, Olivia ridică îngrijorată ochii spre cerul pe care se adunaseră nori negri acoperind soarele care strălucise până atunci. Începuseră deja să cadă primii stropi de ploaie.

După indicațiile oferite de șoferul autobuzului, merse în

continuare pe drumul principal așteptând să apară intersecția la care urma s-o ia la dreapta, în timp ce stropii de ploaie începeau să se întetească.

Millbrook Road era un bulevard flancat de copaci și arbuști ornamentali. Casele mari, spațioase și elegante, aveau grădini bine îngrijite în față. Era un cartier de oameni înstăriți, constată Olivia mărind pasul din cauza ploii. Poate acesta era motivul îndoielilor lui *miss* Turnbull. Când ajunse în cele din urmă în fața casei *Cressida*, începuse să plouă torențial. Își șterse fața și părul cu o batistă care nu avea cum să absoarbă toată apa care o udase.

Cred că arăt ca un șoarece ud, tocmai potrivită pentru un interviu, își spuse Olivia simțind cum îi curge apă pe gât și-i intră în pantofi.

Apăsă hotărât pe butonul soneriei și nu așteptă mult, pentru că ușa masivă de stejar se deschise și o femeie elegantă de vreo cincizeci de ani, cu păr grizonant și ochi negri, îi spuse nu fără amabilitate:

– Cabinetul este în spatele casei, *miss*, dar doctorul *Raynor* nu este de serviciu acum. Dacă revii după ora patru, te va examina atunci.

Ușa se închise apoi în fața ei.

E bine de știut unde se află cabinetul în caz că faci pneumonie, se gândi Olivia amuzată, imaginându-și cum ar putea să lucreze la acest cabinet fără să aibă habar de termenii medicali.

Ștergând din nou apa de pe față, ridică mâna să sune și ținu butonul apăsat până când ușa se deschise din nou.

– De fapt, nu căutam cabinetul, zise ea fără să dea răgaz femeii să vorbească, am venit pentru slujba pe care ați anunțat-o. Cred că v-a telefonat *miss* Turnbull.

– Draga mea, îmi pare rău. Intră, te rog. Ne-am obișnuit ca lumea să sune aici în loc să meargă la cabinet și te-am orientat spre locul acela. Dar văd că te-a udat destul de rău ploaia asta pornită din senin! Vino lângă foc, voi chema pe cineva care va discuta cu tine. Te numești....?

– Olivia *Darcy*.

– A, da, îmi amintesc numele tău. Cu toate acestea, trebuie să facem verificări. Am primit tot felul de solicitante nepotrivite pentru slujba asta, care veneau doar de dragul de a încerca. Tocmai de aceea am apelat la o agenție. Unele solicitante nu știau nici să scrie, ce să mai vorbim de dactilografie. Dar nu le pot învinui. Numai că ne-au făcut să pierdem vremea și ne-au pus nervii la încercare. *Miss* *Darcy*, usucă-te în fața focului cât lipsesc.

Olivia se îndoia că era posibil: părul și îmbrăcămintea ei erau atât de ude, încât i se lipiseră de corp. Se apropie totuși de focul care ardea vesel în șemineu, încercând să reconstituie discuția avută cu femeia.

Dacă nu erau interesați de dactilografie, ce-i interesa de fapt?

Spunându-și că va afla oricum foarte repede, își scoase jacheta de la costum și o puse pe spătarul scaunului. Bluza de

mătase crem era udă la guler și la mâneci și în privința asta nu putea face nimic. Privindu-se în oglinda aflată deasupra șemineului, oftă disperată constatând că arăta ca o sperietoare!

Își scoase repede pantofii, apoi se aplecă să-și aducă părul în față și se apropie de șemineu. Era atât de preocupată să se usuce repede, încât nu observă că nu mai era singură decât când zări o pereche de picioare încălțate cu pantofi din piele maro în dreptul unui fotoliu.

Dându-și seama că fusese surprinsă într-o postură nefericită, cu părul vâlvoi și descultă, se gândi că nu se afla în cea mai bună formă pentru a obține o slujbă.

Revenind într-o postură mai normală, îndepărtă de pe față părul care începuse să se zvânte și-l privi pe bărbatul din fața ei. Văzu un bărbat îmbrăcat elegant, cu păr negru și ochi cenușii, care o privea intrigat.

– Îmi cer scuze, doctore Raynor, dar ploaia m-a adus în această situație.

Se aplecă și încălță pantofii care erau tot uzi. Când se ridică, observă că bărbatul o studia atent, uimit și ușor încrunțat.

Olivia nu-l putea învinui, deoarece știa că arăta ca o sperietoare.

– Bună ziua, doctore Raynor! Sunt Olivia Darcy, trimisă de agenția de forță de muncă.

Îi zâmbi gata să-i întindă mâna, dar ceva o făcu să se oprească în ultimul moment, simțind cumva că gestul ei n-ar fi fost potrivit.

Era evident că doctorul Raynor nu era într-o dispoziție bună, astfel că încercă să salveze situația cu o glumă, dar doctorul

rămase nepăsător.

– Aveți fișa de la agenție? întrebă el.

Ea se întoarse, luă jacheta și scoase fișa din buzunar, care după cum era de așteptat, era umedă. O luă cu atenție și i-o întinse. În timp ce el citea fișa, ea îl studie cu atenție.

Părea genul dedicat meseriei, cu o oarecare doză de aroganță, dar pacienții reușeau probabil să treacă peste asta așteptând ajutor pentru sănătatea lor. Când bărbatul ridică privirea și o surprinse studiindu-l, ea întoarse capul, dar nu înainte de a observa că avea ochi reci.

– De când sunteți înscrisă la această agenție?

– De aproape un an. N-am mai lucrat pentru un medic până acum, dar sper să am la dispoziție un dicționar cu termeni medicali.

Olivia zâmbi, dar bărbatul nu-i întoarse zâmbetul, nu schiță niciun gest de înțelegere. „Dumnezeule, își spuse Olivia, cum mă voi descurca în casa asta?”

– Faceți o confuzie, spuse bărbatul în cele din urmă. Nu sunt doctorul Raynor.

– Atunci... cine sunteți?

– Fratele lui, Matthew Raynor. Bărbatul o privi atent, așteptând o reacție din partea ei.

– Îmi pare rău. În cazul acesta vă deranjează dacă aștept până sosește doctorul Raynor?

Olivia simți că roșește și începu să se simtă ciudat. „Ce este cu acest bărbat?” se întrebă. “Știi că arăt îngrozitor, dar de ce mă privește astfel?”